

Arrest

nr. 76 950 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2012 met refertenummer 13604.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENTIN *loco* advocaat D. DE BEULE en V. VANNEUVILLE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. In maart 2006 werd u door een politieagent in een bos in elkaar geslagen toen u een betoging wilde gaan bijwonen in Minsk. U diende klacht in bij de politie en ontving een doorverwijzing voor een gerechtelijke medische expertise.

Er werd echter geen strafzaak geopend wegens een gebrek aan bewijzen van strafbare feiten. In 2008 werd u overgebracht naar de KGB nadat u in de stad actie voerde voor de vrijlating van presidentskandidaat A.K.(...). U werd tot twee maal toe gedurende twee weken geïnterneerd in een psychiatrische instelling. Sinds januari 2010 was u lid van de "Verenigde Burgerpartij" (United Civil Party, OGP) in Belarus. U verspreidde pamfletten en propagandaliteratuur voor de partij, en dan vooral tijdens de periode van de voorverkiezingscampagne in november en december 2010. Ook uw echtgenote verspreidde enkele malen propagandapamfletten. Op 13 december 2010 kwamen 's ochtends drie medewerkers van de KGB in burger bij u langs. Er werd een huiszoeking gehouden en verschillende documenten, waaronder het paspoort van u en van uw echtgenote, uw PC, telefoons, een dictafoon, een fototoestel en propagandaliteratuur werden in beslag genomen. U werd meegenomen naar het bureau van de KGB en gedurende de ganse dag verhoord. U vernam dat er videobeelden werden gemaakt van u en van uw echtgenote toen jullie pamfletten verspreidden. U moest een document ondertekenen waarin stond dat u mensen had aangezet tot massarellen en een coup op 19 december 2010. Er werd van u geëist dat u informatie zou doorgeven aan de KGB over uw partijgenoten en in het bijzonder over Y.I.(...), partijvoorzitter in Grodno. U zou zich op 18 december 2010 opnieuw moeten aanbieden. Op 17 december 2010 besloot u onder te duiken bij uw vriend D.(...) in Grodno. U verbleef er tot 9 januari 2011. Via hem werd uw reis naar België geregeld. U vroeg op 12 januari 2011 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Belarussisch paspoort. U vernam via uw moeder dat er nog verschillende keren naar u en uw echtgenote gevraagd werd na uw vertrek en dat er een convocatie van de politie voor u was toegekomen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kende met de Belarussische autoriteiten omwille van uw politiek engagement bij de United Civil Party (UCP of OGP). Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten moet echter vastgesteld worden dat u uw actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de brief die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde en die naar eigen zeggen geschreven en ondertekend werd door de regionale voorzitter van de OGP in Grodno, Y.I.(...), vervalst werd. Mevrouw A.K.(...), vice-voorzitster van het Uitvoerend Comité van de OGP, verklaarde immers contact opgenomen te hebben met Y.I.(...). Zij zou van Y.I.(...) de informatie verkregen hebben dat hij in januari 2011 op uw verzoek een aanbevelingsbrief geschreven zou hebben, maar dat u hem dit gevraagd zou hebben "omdat u van plan was in een ander land te gaan werken". Volgens Y.I.(...) zou de brief echter enkel informatie bevat hebben over uw lidmaatschap bij de OGP en over uw werk in de verkiezingscampagnes van hem en van Y.R.(...), en niet over mogelijke vervolgingsproblemen in Belarus. Zo zou Y.I.(...) betreffende de informatie in de twee laatste alinea's van de brief die u voorlegde, en waarin uw vervolgingsproblemen worden vermeld, duidelijk gezegd hebben dat hij dergelijke informatie niet bezit en, meer nog, dat hij zulke brief ook niet ondertekend zou hebben. Y.I.(...) zou enkel de informatie over uw lidmaatschap bij de OGP en over uw goede en gewetensvolle werk bij de verkiezingscampagnes bevestigd hebben in de brief. Mevrouw A.K.(...) verklaarde dat de partij verder sowieso geen informatie bezit over uw mogelijke vervolging vanwege de Belarussische autoriteiten en dat de partij evenmin de informatie kan bevestigen dat iemand uw veiligheid bedreigde, noch de veiligheid van uw bezit. Ook dit is in tegenstrijd met uw eigen verklaringen. U beweerde immers dat zowel de partij als Y.I.(...) op de hoogte waren van de problemen die u met de overheid ondervond en die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Belarus (CGVS p.6). Deze tegenstrijdige verklaringen en vooral het feit dat u een vervalst document neerlegde om uw asielaanvraag te staven, maken dan ook dat er volstrekt geen geloof meer gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen die u ten gevolge van uw politiek engagement zou gekend hebben, met name uw arrestatie op 13 december 2010, en die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Belarus.

Aangezien de geloofwaardigheid van hogervernoemd incident op 13 december 2010 op ernstige wijze onderuit gehaald werd, kan logischerwijze ook aan uw verklaringen als zouden jullie Belarussische paspoorten tijdens dit incident in beslag genomen geweest zijn (CGVS p.4 en 8), geen geloof meer gehecht worden. Door het niet kunnen voorleggen van jullie Belarussische paspoorten ontstaat bovendien het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Ten slotte komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw reisweg vanuit Belarus naar België op de helling te staan. Zo beweerde u tijdens uw reis naar België nooit persoonlijk gecontroleerd geweest te zijn. Volgens u overhandigde de chauffeur uw documenten aan de grens en sprak hij met de grenswachters. U vermoedt dat er valse documenten voor u werden aangemaakt voor uw reis naar België, maar u beweert deze niet gezien te hebben. U weet ook niet op welke naam of welke nationaliteit deze paspoorten werden aangemaakt. De smokkelaar die uw reis naar België regelde zou u niet geïnformeerd hebben over wat u moest doen in geval van individuele controle onderweg (CGVS p.4-5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg niet persoonlijk gecontroleerd werd. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat de passeur u absoluut niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval van controle. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk van de door u beweerde vluchtroute kan aanbrengen.

Gelet op het geheel van voorgaande conclusies kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat enkel persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw partijlidkaart van OGP, de internetartikels en de foto's die u voorlegde tonen weliswaar aan dat u actief lid was van de partij OGP, doch vormen geen aantoonbaar bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsproblemen in Belarus. Uit de convocatie dd 14 mei 2011 die uw moeder u toestuurde na uw vertrek uit Belarus blijkt nergens in welke hoedanigheid of in verband met welke zaak u werd opgeroepen. Dit document kan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Belarus derhalve evenmin herstellen. De medische expertise die u voorlegde dd 20 maart 2006 handelt over slagen en verwondingen die u werden toegebracht op 18 maart 2006. Uit dit document blijkt echter niet door wie, waarom of in welke omstandigheden deze slagen toen aan u werden toegebracht. Het document van de Oktiabrsky ROVD in Grodno dd 30 maart 2006 vermeldt enkel dat er een onderzoek werd ingesteld na uw klacht en dat er uiteindelijk geen strafzaak werd opgestart wegens een gebrek aan bewijzen. De brief die uw moeder u toestuurde, bevat slechts een subjectieve weergave van uw problemen en van feiten die zich voordeden na uw vertrek uit Belarus en kan evenmin beschouwd worden als een bewijs van de door u aangehaalde problemen. De kopie van het paspoort van uw moeder bevat louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Het verzoekschrift aan de administratie van de Oktiabrsky wijk om deel te nemen aan de verkiezingscommissie handelt over het feit dat er besloten werd uw naam te schrappen van de lijst van de verkiezingscommissie. Naar eigen zeggen bereikte u hiermee echter wat u had beoogd. U verklaarde immers dat uw aanvraag juist met deze bedoeling werd ingediend, namelijk zodat ze geweigerd zou worden, u vervolgens in beroep zou kunnen gaan en zou kunnen aantonen dat Belarussische burgers niets kunnen doen aan vervalsingen (CGVS p.7). Het medisch attest dat u nog voorlegde dd 9 november 2010 handelt over het feit dat u van 1 maart 2008 tot 14 maart 2008 en van 23 juni 2008 tot 9 juli 2008 werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. De reden van uw opname wordt hierin echter nergens vermeld. Bijgevolg kan dit document evenmin als bewijs van uw problemen omwille van uw politiek engagement in Belarus beschouwd worden. Bovendien haalde u zelf aan dat u sowieso reeds sinds uw jeugd jaren onder controle stond van het psychiatrisch ziekenhuis (CGVS p.12). Het medisch boekje dat uw echtgenote nog neerlegde ten slotte bevat louter gegevens van de medische controle die zij halfjaarlijks moest ondergaan in functie van haar beroep als verkoopster en houdt bijgevolg geen enkel verband met de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de materiële motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een “schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur” zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Verzoeker klaagt de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 augustus 2011 (CG nr. 1023904), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij meent dat deze qua feiten niet behoorlijk is en dat bovendien de bewijzen die de commissaris-generaal gebruikt om de beslissing te staven weinig waarde hebben.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) haalt als voornaamste reden voor de weigering van het statuut van vluchteling aan verzoeker aan dat de brief van Y.I.(...) van 14 januari 2011 een vervalsing zou zijn. Verzoeker betwist dit door te stellen dat het schrijven waarop de commissaris-generaal zich baseert een bedenkelijke waarde heeft. De commissaris-generaal gebruikt een bericht van mevrouw A.K.(...) die naar eigen zeggen een vice-voorzitter van het uitvoerend comité van de "United Civil Party" (hierna: OGP) zou zijn en verklaarde contact te hebben opgenomen met Y.I.(...). Verzoeker verwijst vervolgens naar de mailuitwisseling tussen hem en de heer Y.I.(...) die bij huidig verzoekschrift is gevoegd en stelt dat Y.I.(...) volledig en uitdrukkelijk erkent dat de inhoud van de brief van 14 januari 2011 weldegelijk correct is.

Verzoeker stelt zich vervolgens vragen bij de bevoegdheid die A.K.(...) heeft om officieel te antwoorden namens de OGP. Verzoeker haalt informatie aan van op de website van de OGP (stuk 5) en stelt dat A.K.(...) helemaal geen vice-voorzitter is van het uitvoerend comité van deze politieke partij en dat zij helemaal niet de bevoegdheid heeft om haar de OGP te vertegenwoordigen. Verzoeker wijst erop dat Y.I.(...) en A.K.(...) beide deel uitmaken van het Nationaal Comité, maar dat Y.I.(...) een hogere positie heeft binnen de partij omdat hij lid is van het politieke comité.

Verzoeker stelt vervolgens dat het hem niet duidelijk is waarom de commissaris-generaal omtrent de echtheid van een brief die door Y.I.(...) opgesteld zou zijn, zijn vragen niet richt tot Y.I.(...) zelf, die toch het best geplaatst is om over de echtheid van deze brief te beoordelen. Verzoeker wijst er tevens op dat het antwoord van A.I.(...) niet volledig naar het Nederlands vertaald werd en het slot dat niet vertaald werd zou wijzen op een systematische en mogelijks al lange samenwerking van mevrouw A.K. (...) met de Belgische asielinstanties. Verzoeker vraagt zich dan ook af of A.K.(...) onafhankelijk kan oordelen met betrekking tot de authenticiteit van attesten en documenten, gezien de samenwerking met de Belgische asielinstanties.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beaamt vooreerst dat de bestreden beslissing incorrect stelt dat mevrouw A.K.(...) vice-voorzitter is van het uitvoerend comité van de OGP, maar dat zij weldegelijk lid is van het nationale comité van deze partij, wat door verzoeker niet wordt tegengesproken. A.K.(...) heeft verklaard dat zij contact heeft opgenomen met Y.I.(...) in verband met de brief die deze naar verzoeker gestuurd zou hebben. Y.I.(...) heeft haar verteld dat hij inderdaad een brief opgesteld heeft voor verzoeker, maar dat hij daarin niets vermeld heeft met betrekking tot vervolgingen waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn. De Raad wijst op informatie die door de verwerende partij is neergelegd bij de nota met opmerkingen, die stelt dat de verificatie van documenten opgesteld door de OGP sinds jaren op dezelfde manier gebeurt, namelijk: "(...)Verweerder antwoordt verder dat de verificaties die door Cedoca worden uitgevoerd bij de Belarussische oppositiepartij "OGP" reeds vele jaren op dezelfde wijze gebeuren (zie Antwoordfiche Cedoca, "bie2012-002w", d.d. 9 februari 2012 in bijlage bij deze verweernota gevoegd). Er wordt steeds contact opgenomen met eenzelfde contactpersoon bij het centrale orgaan van de partij te Minsk. Deze werkwijze dient er voor te zorgen dat de te verifiëren informatie altijd een bijkomende controle ondergaat bij de centrale diensten binnen de partij "OGP" zelf. Verificatie via het hoofdkantoor van de partij zorgt er voor dat deze documenten niet enkel door de opsteller zelf geverifieerd worden, maar ook bijkomend door de hoofdzetel van de partij. Deze werkwijze verhoogt de zekerheid en betrouwbaarheid van de uitgevoerde verificaties. Verweerder volhardt dat de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie correct is en dat de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden.(...)". De Raad benadrukt verder nog dat het feit dat mevrouw A.K.(...) reeds gedurende een langere tijd samenwerkt met de Belgische asielinstanties, niet betekent dat zij enige reden zou hebben om geen correcte informatie te verstrekken. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal terecht kon concluderen dat er geen bewijswaarde gehecht kan worden aan de brief van Y.I.(...).

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door foutief vast te stellen dat verzoeker de brief van Y.I.(...) vervalst zou hebben en zich baseert op verklaringen van iemand die haar politieke partij niet mag vertegenwoordigen omdat ze geen leidinggevende functie heeft. Verzoeker vindt het ook niet duidelijk wat de commissaris-generaal bedoelt onder "geanonimiseerde versie" van de brief van Y.I.(...). Verzoeker stelt dat de e-mailberichten van 2 en 5 januari 2012 (stuk 4) bevestigen dat Y.I.(...) stelt de brief van 14 januari 2011 zelf te hebben geschreven. En dat er dus geen sprake is van vervalsing. Y.I.(...) zou hier ook de twee laatste paragrafen van de brief bevestigen. Het schrijven van A.K.(...) zou dan ook geen betrouwbaar bewijs vormen. Zeker aangezien A.K.(...) geen schriftelijk bewijs levert van het antwoord dat zij zou hebben gekregen van Y.I.(...) maar dat zij enkel verwijst naar "een contact", waarvan ze de inhoud niet bewijst.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 november 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Zoals hoger vermeld is verzoeker er niet in geslaagd om de Raad te overtuigen dat de CEDOCA-informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet overeenkomt met de werkelijkheid. Deze informatie wordt verzameld door gespecialiseerde ambtenaren, die *in casu* wijzen op de gevolgde procedure om betrouwbare informatie te bekomen (zie bie2012-002 in bijlage van de verweernota), en die geen enkele reden hebben om foutieve informatie aan te halen. Aan de internetconversaties van verzoeker met iemand die zich Y.I.(...) noemt (stuk 4) en bevestigt dat hij de neergelegde brief weldegelijk geschreven heeft, en de volledige inhoud bevestigt, maar die geen waarborgen biedt inzake authenticiteit en niet opweegt tegen de waarborgen geboden door bovenvermelde werkwijze van CEDOCA, kan dan ook geen bewijswaarde gehecht worden.

Verzoeker stelt dat hij aan andere mensen verteld heeft dat hij van plan was om in een ander land te gaan werken om zijn voornemen om asiel aan te vragen niet openbaar te maken. Hij wilde uiteraard werken om het land waar hij asiel zou aanvragen niet te belasten.

Verzoeker stelt verder nog dat het kan gebeuren dat de OGP geen informatie bezit over verzoekers mogelijke vervolging van wege de Wit-Russische autoriteiten of het feit dat iemand verzoekers veiligheid bedreigde, aangezien verzoeker een gewoon lid was van de OGP, en geen kopstuk. Aangezien verzoeker niet in Minsk woonde en de OGP een relatief grote partij is, kan het zijn dat enkel de lokale afdeling op de hoogte is van verzoekers problemen en Y.I.(...) is hoofd van de lokale afdeling in Grodno, waar verzoeker woonde.

De Raad herhaalt dat uit het administratief dossier blijkt dat het hoofdkantoor in Minsk contact heeft opgenomen met de lokale afdeling in Grodno, waar men volgens verzoeker wel op de hoogte zou geweest zijn van de vervolging waarvoor verzoeker gevluht zou zijn, maar dat ze ook daar niet op de hoogte bleken te zijn. Verzoeker kan zich dus niet verschuilen achter het feit dat de OGP een relatief grote partij is. De stelling dat hij aan andere mensen verteld zou hebben dat hij naar het buitenland wilde om te werken is ten eerste een loutere bewering en tevens is het zo dat verzoeker zelf gezegd heeft dat Y.I.(...) op de hoogte was van zijn problemen, maar uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dit niet het geval te zijn.

Uit het bovenstaande concludeert verzoeker dat zijn verklaringen weldegelijk geloofwaardig zijn, in tegenstelling tot de verklaringen van A.K.(...). Verzoeker herhaalt dan ook dat de paspoorten van hem en zijn echtgenote weldegelijk afgenomen zijn door de KGB. Verzoeker heeft onlangs kopieën van de paspoorten en verzoekers rijbewijs die nog in zijn huis lagen toegestuurd gekregen om zijn identiteit beter te kunnen bewijzen. Verzoeker herhaalt dat de chauffeur van de auto die hun naar België bracht de paspoorten bijhield en aan de douane overhandigde. Het betreft valse documenten die aangemaakt werden om naar Europa te reizen. Verzoeker heeft de documenten nooit zelf gezien en weet niet welke naam er opstond, of wat de nationaliteit was op de documenten. Verzoeker en zijn echtgenote zouden

ook geen uitleg gekregen hebben over wat ze moesten doen in het geval van individuele controle onderweg.

Wat betreft de informatie die de commissaris-generaal toevoegde aan het administratief dossier met betrekking tot de grenscontroles bij het betreden van de Schengen-zone merkt verzoeker op dat hij en zijn vrouw Europa via een Oost-Europees land zijn binngekomen waar de criminaliteit veel groter is en de strenge individuele controles soms alleen maar in theorie bestaan. Verzoeker benadrukt ook dat het toegevoegde document dateert van zes jaar geleden, het gaat verder ook volledig over controle van Tsjetsjeense asielzoekers die zonder visum naar Polen en Litouwen proberen te gaan. De informatie van de commissaris-generaal betreft ook controles aan de grens van Frankrijk en deze zijn in verzoekers geval niet relevant. Verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg zouden bijgevolg overeenstemmen met de werkelijkheid.

De Raad wijst er vooreerst op dat gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Deze documenten hebben aldus geen bewijswaarde. Verder stelt de Raad zich de vraag waarom verzoeker en zijn echtgenote deze kopieën pas op dit moment in de procedure neerleggen. Dit zijn kopieën die nog bij hun thuis lagen. Aangezien verzoeker verklaard heeft dat zijn paspoort in beslag genomen werd bij de huiszoeking van 13 december 2010 (gehoor Commissariaat-generaal p. 4) zouden deze kopieën toen reeds gemaakt moeten geweest zijn. Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote deze nu pas neerleggen doet vermoeden dat zij wel nog in bezit zijn van hun paspoorten, maar deze bewust achterhouden om de erin vervatte informatie geheim te houden.

Wat betreft de informatie met betrekking tot de grenscontroles bij binnenkomst in Europa, stelt de Raad ten eerste dat het niet kan volstaan voor verzoeker louter te stellen dat de criminaliteit veel hoger is in Oost-Europese landen en dat de strenge individuele controles daarom in de praktijk soms niet bestaan. Verzoeker dient dit aan te tonen met concrete argumenten en blijft hier in gebreke. Verder toont verzoeker niet aan dat de controle aan de Europese grenzen niet meer zo streng is tegenover zes jaar geleden, en weerlegt daarmee ook de informatie van de commissaris-generaal niet. De Raad wijst erop dat verzoeker inderdaad geen Tsjetsjeen is, maar dat de informatie wel betrekking heeft op de Europese grenzen in de Oost-Europese landen. Verzoeker slaagt er dus niet in om de informatie met betrekking tot de strenge individuele grenscontroles te weerleggen. De Raad vindt het dan ook niet aannemelijk dat verzoekers bij hun illegale reis naar België helemaal geen informatie gekregen zouden hebben van de smokkelaar. De Raad gelooft dan ook niet dat verzoeker op illegale wijze zijn land van herkomst heeft verlaten om naar België te reizen.

Verzoeker meent dat de documenten die hij heeft neergelegd, namelijk zijn partijlidkaart van de OGP, de internetartikels, de foto's, zijn convocaties van 14 mei 2011, het document van Oktjabrsky ROVD in Grodno van 30 maart 2006 en de brief van zijn moeder, minstens een begin van bewijs vormen. Waar de commissaris-generaal stelt dat de convocaties van 14 mei 2011 geen hoedanigheid van verzoeker vermeld en geen nummer van de zaak, stelt verzoeker dat dit mogelijks gebeurd kan zijn door onoplettendheid van de bediende van de Wit-Russische ordediensten. Ook de medische expertise van 20 maart 2006 vormt minstens begin van bewijs, ondanks het feit dat het niet vermeld wie, waarom of in welke omstandigheden de slagen en verwondingen aan verzoeker toegebracht werden. Verder vormt het medisch attest van 9 november 2010 een begin van bewijs van opname van verzoeker in een psychiatrisch ziekenhuis in de periodes van 1 tot 14 maart 2008 en 23 juni tot 9 juli 2008, zelfs wanneer er geen reden van opname vermeld is.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker reeds in zijn jeugd onder controle stond van het psychiatrisch ziekenhuis, stelt verzoeker dat dit niet relevant is voor de huidige asielprocedure.

De Raad wijst erop dat dit wel relevant is, aangezien verzoeker een medisch attest neer heeft gelegd met betrekking tot het feit dat hij in 2008 tweemaal een periode is opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Verzoeker stelde dat dit door de KGB werd gedaan, maar de medische attesten vermelden geen reden. Het is dus mogelijk dat deze opnames verband hielden met de reden waarom verzoeker sinds zijn jeugd onder controle stond, en niet met de redenen die verzoeker aanhaalt in zijn asielrelaas.

Wat medische attesten betreft meent de Raad dat deze geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep zijn. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De neergelegde attesten zijn geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Verzoeker herhaalt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst riskeert om een gevangenisstraf te krijgen tot vijftien jaar omwille van zijn deelname aan het organiseren van een niet gesanctioneerde meeting op 19-20 december 2010. Verzoeker meent dat zijn deelname duidelijk bevestigd is in het eerste deel van de brief van Y.I.(...) die niet ter discussie staat. Verzoeker wijst erop dat andere leden van de OGP, met name Y.I.(...) en A.L.(...) ook in de gevangenis gezeten hebben voor het organiseren van deze meeting.

Verzoeker verwijst naar UNHCR, « *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* » (hierna : UNHCR proceduregids) en benadrukt dat er voorzichtig moet omgesprongen worden met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust. Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheden meent verzoeker dat er enige mildheid noodzakelijk is. Het is mogelijk dat verzoeker zich bepaalde zaken anders herinnert heeft, maar deze kunnen te wijten zijn aan stress en zouden er niet toe mogen leiden dat de status van vluchteling aan verzoeker geweigerd wordt.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker meent aannemelijk gemaakt te hebben dat hij de status van vluchteling verdient. Hij haalt verder aan dat hij na zijn vlucht nog verzocht werd door de Wit-Russische autoriteiten om verhoord te worden, maar dat hij hier niet op in kon gaan aangezien hij reeds in België verbleef. Verzoeker meent dat dit een schending uitmaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij na zijn vertrek gezocht werd door de Wit-Russische autoriteiten. Er weer reeds op gewezen dat de convocatie dd. 14 mei 2011 geen bewijswaarde heeft.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het tweede middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS